

ANTARCTICA

2003

REISVERSLAG

Dag 1 Zaterdag 22 Februari 2003

Vertrek naar Argentinië

Om ca. 12 uur brengt Annemiek ons naar het station voor de trein naar schiphol. Daar aangekomen besluiten we alsnog een digitale kamera te kopen. We hebben lang gearzeld, maar zullen er geen seconde spijt van krijgen. Om 16 uur vliegen we naar Madrid, waar we 5 uur moeten wachten. Het is een waardeloos vliegveld, waar helemaal niets is te beleven en we maar met moeite een warm broodje kunnen bemachtigen. Even na middernacht begint de grote oversteek naar Zuid-Amerika. De Spaanse luchtvaartmaatschappij Iberia minacht zijn passagiers door onaangekondigd op de Canarische eilanden wat personeel af te zetten, wat ons op een vertraging van 3 uur komt te staan. Gelukkig hebben we tijd over in Buenos Aires, maar anderen missen door dit grapje hun aansluiting.

Na bijna 14 uur zijn we eindelijk in Buenos Aires. De vlucht was een ramp. Naast de extra tussenstop krijgt Ien buikloop van het smerige eten en doet het geluid van de TV het niet. De stewardessen kunnen zo meedoen in een serie over doodgravers en je haalt het niet in je hoofd ze iets te vragen. Wat een uitgedroogde pruimen!

In Buenos Aires worden we opgehaald door de aardige, maar gladde Ariël, die ons samen met vier leuke Nederlanders uit Papendrecht naar het kleine Nationale vliegveld brengt voor onze aansluiting. Het is gezellig even op te trekken met Bethy, zus Bianca, Gert en Jacco Heideveld. Ze gaan een heel leuke rondtour maken door Chili en Argentinië. Eentje die wij zelf ook nog wel eens zullen maken. Ze starten in Patagonië en gaan dan via het mooie merendistrict en de indrukwekkende Moreno gletsjer naar de Atacama woestijn in Noord-Chili.

Het is bloedheet in Buenos Aires en we zoeken op een grasveldje aan de brede Plata rivier lekker een plekje in de schaduw. De rivier is hier 200 km breed. Aan de overkant ligt Uruguay, maar dat kunnen we van hier niet zien.

Na een paar uur vliegen we verder naar Ushuaia in het uiterste zuiden van Argentinië. De vlucht duurt maar liefst 4 uur, waarbij we een korte tussenstop maken in het niemandsland rond het dorpje Santa Cruz. Ruige Argentijnse types stappen uit en weer in.

In Ushuaia nemen we de taxi naar hotel Los Nires, waar veel van onze medepassagiers zijn ondergebracht. Het is een leuk houten hotelletje, gelegen op een heuvel met uitzicht over een fjord. We eten pas om half tien en krijgen gezelschap van de alleen reizende Laura. Argentinië is door de val van de peso voor ons heel goedkoop geworden en we eten dan ook voor weinig onze buik vol. Om elf uur stappen we in onze geweldige kamer in bed, vol verwachting van wat ons de komende weken staat te wachten.

Ushuaia, uitzicht vanuit ons hotel.

Dag 3 Maandag 24 Februari 2003

Ushuaia, vertrek naar Antarctica

Met Ed albatrossen spotten op het achterdek van de Orlova tijdens onze oversteek van Zuid-Amerika naar Antarctica.

liggen. Het is 14° C en het regent een beetje, maar dat is geen probleem als het traditionele winkelen en koffie drinken op het programma staat. Overal zijn Internet winkels zodat we ook snel even een mailtje naar huis sturen. Ien slaat haar slag en koopt een aantal T-shirts met pinguïns. Een lekker rustig dagje om bij te komen van de vermoeiende vlucht.

Om vier uur lopen we verwachtingsvol naar de boot. We worden verwelkomd door ornitholoog John. De hut valt erg mee. Op de foto oogt hij vrij klein, maar hoewel het niet zo luxueus is als op de Multinovski zijn we dik tevreden. Nadat we de koffers hebben uitgepakt en de kastjes zijn ingericht gaan we de boot verkennen. De Orlova is een slag groter dan de Multinovski. Er kunnen ruim twee maal zoveel passagiers mee. Net als in Spitsbergen is de boot niet vol. De aanbieding van bijna 50% korting heeft op het laatste moment veel rugzaktoeristen gelokt, waardoor er relatief veel jonge mensen mee gaan. In totaal zijn er 78 passagiers aan boord, waarvan het merendeel uit Amerika en Engeland afkomstig is. Met 9 passagiers is Nederland ook goed vertegenwoordigd. In totaal zijn er 17 nationaliteiten aan boord. Een kleurrijk geheel.

We slapen net boven de waterspiegel waardoor we via het raampje naar buiten kunnen kijken en over een paar dagen hopelijk de ijsbergen voorbij zullen zien drijven. De boot beschikt over een groot restaurant, een ruimte voor lezingen en twee gezelschapsruimten, allemaal verbonden met brede trappen en gangen.

Om zes uur worden de trossen los gegooid en gaat ons grote avontuur beginnen !! Als eerste krijgen we een demonstratie van de noodprocedure. Het is te hopen dat het niet zo ver hoeft te komen, want de reddingsboten ogen nog uit het begin van de vorige eeuw.

Ik ben al vroeg op om te genieten van de fraaie zonsopkomst. Het is heerlijk fris en de stilte is overweldigend. In de fjord zie ik een groep dolfijnen voorbij trekken terwijl de zon met een rode gloed voorzichtig de dag in luidt.

Nadat we om tien uur onze koffers klaar hebben gezet voor het inschepen, lopen we naar het stadje Ushuaia. Ons hotel ligt een paar kilometer buiten de stad en we doen er zo'n twee uur over naar het centrum. Aan de kade zien we onze boot de Orlova al

Vervolgens wordt de bemanning in de lounge voorgesteld. Het zijn op papier allemaal interessante mensen, die hun sporen in de poolstreek hebben verdiend. Het gezelschap varieert van bekende natuurpersoonlijkheden tot fanatieke onderzoekers. Hier heb je ze:

Tony Soper Expeditioneleider	De expeditieleider, die in zijn Ivoren Toren de reis leidt. Tony is een Britse Tv-persoonlijkheid, die voor de BBC bekende natuurprogramma's heeft geproduceerd en gepresenteerd. Hij heeft ook een groot scala aan natuurboeken geschreven. Helaas voor ons heeft hij al zoveel gezien, dat alles gewoon voor hem is geworden. Hij heeft geen idee wat er bij zijn passagiers leeft en stapelt hierdoor fout op fout. Zijn bijnaam bij ons is dan ook Tony Blooper.
Kara Weller, Assistent expeditieleidster	Enthousiaste biologe, die vol vuur interessante lezingen kan geven. Ze heeft veel onderzoek gedaan en haar sporen verdient in het toerisme.
John Sparks Ornitholoog	Enthousiaste vogelaar. Hij heeft films gemaakt met David Attenborough en was bij de BBC eindverantwoordelijke van grote natuurseries. Leuke vent.
Sally Gillies Geologe	Wereldvreemd type, dat vaak maanden in de meest onherbergzame gebieden op aarde in haar uppie onderzoek heeft gedaan. Ze weet heel veel van klimaatverandering en aardlagen, maar je hebt pech als ze jouw groepje rond moet leiden.
Charles Swithinbank Poolreiziger	Charles (ca. 80) heeft zijn leven gewijd aan poolonderzoek. Hij heeft diverse malen overwinterd en gaat deze reis mee als een soort held uit het verleden. Charles zie je genieten van elke minuut en de liefde voor de poolstreek lees je van zijn gezicht.
Mike Murphy Zodiac driver	Mike is verantwoordelijk voor de zodiac uitstapjes. Een vrolijke vent, die de stemming er in houdt. Hij geeft duikles in Australië en gaat vaak met zuurstofflessen onder het ijs.
Mick Davidson Zodiac driver	Lolbroek aan boord. Neemt vooral de rijke Amerikanen op humoristische manier op de hak. Als je haar goed zit en je je mooie jurk aan hebt ben je volgens hem ideaal gekleed voor een uitstapje in de zodiac.
Ruriko Hosaka Lindblad Japanse muts	Is aan boord om voor de doorgaans grote Japanse meute zaken te vertalen en te regelen. Nu er weinig Jappen aan boord zijn had ze beter thuis kunnen blijven.

Na deze introductie maken we voor het eerst kennis met het heerlijke eten aan boord. Een uitgebreid viergangen-menu, waarbij we elke dag kunnen kiezen uit "Explorer" (vlees), "Ocean" (vis) en "Antarctic" (vegetarisch). De tafellakens zijn kletsnat en als we op volle zee zijn weten we ook waarom. De deining is dan zo groot dat alles op tafel heen en weer schuift.

Na het eten gaan we nog even het dek op. Het is heerlijk weer en in het maanlicht zien we de fjorden van Argentinië aan ons voorbij trekken. We komen de eerste Nederlanders tegen. Tineke en Henk zijn twee vitale Apeldoorners, die na hun pensioen de wereld aan het ontdekken zijn. Voor deze reis zijn ze "even" naar paaseiland heen en weer gevlogen. Op het dek staat ook Ed uit Bergschenhoek. Hij is op en top natuurmens en zal deze reis voornamelijk op het dek te vinden zijn. Ed is voormalig politiemans, die nu bij de milieupolitie werkt en toeziet op het welzijn van de dieren in Zuid-Holland.

Rond middernacht verlaten we Zuid-Amerika en varen we de beruchte Drake Passage op. De Drake Passage is de zee tussen Zuid-Amerika en Antarctica. Het is een relatief nauwe doorgang, waarbij de zee in een soort trechter terecht komt. Hierdoor kan het behoorlijk spoken en stormt het bijna onafgebroken. Ien heeft behoorlijk schrik voor de komende twee dagen. Bij sommige overtochten is bijna iedereen zeeziek. Oorpleisters en pillen moeten het onheil keren. We zijn benieuwd.

Dag 4 Dinsdag 25 Februari 2003

Drake Passage

Positie 57°46S, 65°56W
Wind West, 27 knots
Temperatuur 8° C (12:00)
Weer Zonnig

We worden vannacht hevig heen en weer geslingerd, maar als we wakker worden zijn we gelukkig niet zeeziek. Er staat een briesje van windkracht 5. Ongekend rustig.

We worden aan boord behoorlijk bezig gehouden. Er staan drie lezingen per dag op het programma. Na het ontbijt luisteren we naar een lezing over vogels waarna we aan dek de eerste albatrossen proberen te vinden. Ed is de hele dag op dek te vinden. Hij speurt de horizon af op zoek naar walvissen en albatrossen. We zijn verbaasd dat er zo weinig mensen buiten zijn. Het is heerlijk weer en de frisse wind doet je goed. De gehele reis zijn het voornamelijk de Nederlanders die het dek bemannen. Hoezo een zeevarend volkje ???

Ondanks het kalme briesje heeft de Orlova een flinke deining. In de eetzaal vallen mensen van hun stoel en schuiven de borden over tafel. Een grote bak soep valt met een klap over de grond. Het is wel humoristisch, vooral wanneer je weer bij iemand op schoot valt. Als je loopt kun je het beste helemaal schuin gaan staan. We zien de bemanning het goede voorbeeld geven. Af en toe lijkt het wel alsof we in een ruimtevoertuig zitten, zo groot is de hoek die we moeten maken.

De dag vullen we met eten, eten, eten en wat presentaties. We groeien hier nog dicht !

De beruchte Drake Passage.

Dag 5 Woensdag 26 Februari 2003

Drake Passage / Penola straat

Positie 53°26S, 65°03W
 Wind Noord-Oost, 15 knots
 Temperatuur 4° C (12:00)
 Weer Bewolkt

De zee is wat wilder dan gisteren, maar onze magen houden het goed. Alleen Henk ligt ziek op bed. In de eetzaal zie je ook steeds minder mensen. Op dek is het heerlijk. Een lekker zonnetje en een prachtige zee. We hebben een plekje uit de wind gevonden op het achterdek. De zee kleurt achter het schip soms turquoise met grote witte schuimkragen.

Er staan weer wat lezingen op het programma, maar de meeste laten we schieten. De ruimte waar ze worden gegeven is helemaal voor in de boot en daar voel je de deining het meest. Een goede plek om zeeziek te worden.

Af en toe is er een albatros te zien, maar ze blijven voorlopig op grote afstand van de boot.

Laat in de middag zien we in de verte de eerste ijsberg. Het is een hele grote. Na de eerste volgen er meer. We kunnen er uren naar kijken.

Vroeg in de avond komen we bij het eerste Antarctische eilandje. Het is helemaal besneeuwd. Juist op dat moment moeten we naar binnen om de landingsregels aan te horen. Wat een moment! Na al die onzin snel weer naar buiten. We varen naar een klein eilandje, waar we morgen een onderzoekstation van de Oekraïne zullen bezoeken. Volgens de verwende Tony is hier niet zoveel te zien. Wat een sukkel. Voor ons zijn al die ijsbergen voor het besneeuwde eiland prachtig en we genieten tot zonsondergang van het prachtige uitzicht. Ien pinkt zelfs een traantje weg van ontroering.

Een passage uit haar dagboek: *“Adembenemend prachtig, sprookje, ongelooflijk. Is 't echt? Jos moet me knijpen. Ik ben emotioneel van dankbaarheid. Dat ik dit nu echt kan zien met mijn eigen ogen! Dat ik dit nu echt kan zien met m'n eigen ogen! De pinguïns ook nog. Ik weet niet of ik het allemaal aan kan. Ik kan het maar niet geloven dat we echt hier zijn!! We kunnen er geen genoeg van krijgen. Overal om ons heen bergen met sneeuw of bergen van sneeuw. Grote brokken drijven in het water. Fantastisch!!!”*

De zodiacs worden uit het ruim gehaald en opgepompt voor morgen. We hebben er helemaal zin in. Antarctica, we komen er aan !!! Om te vieren dat we eindelijk zijn waar we moeten zijn nemen we een heerlijke cocktail en vertrekken om tien uur naar dromenland.

Dag 6 Donderdag 27 Februari 2003

Vernadsky station / Flandres bay

<i>Positie</i>	<i>65°15S, 64°13W</i>
<i>Wind</i>	<i>Noord, 11 knots</i>
<i>Temperatuur</i>	<i>4° C (12:00)</i>
<i>Weer</i>	<i>Hoge bewolking, opkomende wind</i>

Ik sta om 5 uur al op het dek. Het wordt langzaam licht en de zon kleurt prachtig roze achter de bergen. Een waar spektakel dat helaas maar enkele minuten duurt. Als ik Ien roep is het alweer voorbij, maar de foto's bewijzen dat het echt geen sprookje was.

Het is een rustige morgen en verrassend lekker weer. Tony doet om 7 uur zijn 'wake-up call', waarbij hij iedereen op de hoogte houdt van het weer en de komende activiteiten.

Na het ontbijt kleden we ons warm aan. Laag op laag is het advies. Beter 3 T-shirts over elkaar dan een dikke trui. Al die lagen houden de warmte beter vast.

Om kwart over negen vertrekken we in de 2^e groep met de zodiac naar het Vernadsky station. De omgeving is waanzinnig. Overal liggen gestrande ijsbergen, die qua omvang veel groter

's Ochtends om
5 uur bij
Vernadsky

zijn dan die we gezien hebben in Spitsbergen. In het Vernadsky station wordt wetenschappelijk onderzoek gedaan door de Oekraïne. Het station is van de Engelsen geweest en heette toen nog Faraday. Het is in 1996 voor 1 pond verkocht aan de Oekraïne in het kader van een soort ontwikkelingssamenwerking.

Faraday/Vernadsky was samen met het Halley station in de Weddelzee het eerste station dat het gat in de ozonlaag ontdekte. Dit gat wordt veroorzaakt door luchtverontreiniging en dan vooral door de drijfgassen uit spuitbussen. Ozon beschermt de aarde tegen schadelijke straling uit de ruimte. Deze ontdekking heeft in de wereld nogal wat commotie veroorzaakt en geleid tot een verbod op bepaalde drijfgassen in spuitbussen. Het gat is in oktober op zijn grootst,

waarna het langzaam weer dicht trekt. Momenteel is er dus geen gevaar, al smeren we ons voor de zekerheid maar extra in.

We krijgen een rondleiding door het station. Er leven het hele jaar door zo'n twintig onderzoekers, die allerlei metingen doen en doorseinen naar de bewoonde wereld. Overal staan meetinstrumenten en computers. Erg interessant allemaal, maar we willen geen pc's maar pinguïns en ijs ! We knijpen er dus snel tussenuit en gaan buiten van de omgeving genieten. Vernadsky is het meest zuidelijke punt waar we zullen komen. Van hieruit varen we langzaam in noordelijke richting langs het Antarctisch schiereiland. Op de wereldbol kun je ons terugvinden op 65°15 Zuid en 64°16 West.

Met de zodiac worden we vanuit Vernadsky in 5 minuten afgezet bij Wordie House op Winter Island. Het is momenteel een buitenhuisje voor de Oekraïners, maar deed rond 1935 dienst als basis voor enkele Engelse expedities. In 1954 werd het gesloten nadat de grote gletsjer, waar we nu tegenaan kijken, afkalfde en het huisje bedolf.

De omgeving is hier waanzinnig. Een indrukwekkende, tientallen meters hoge gletsjer, waarvoor zich een smalle waterweg kronkelt. In zee drijven allemaal kleine en grotere ijsbergen. Ja, dit is het Antarctica dat we ons hebben voorgesteld!

Het Lemaire kanaal.

We lopen met onze laarzen wat door de harde sneeuw en over de spaarzame rotsen. Plotseling zien we de eerste pinguïns lopen. We hebben het nu helemaal naar ons zin. Ze lopen wat heen en weer over het landijs en lijken zich niets van ons aan te trekken. Ze gaan er even lekker bij liggen en slaken zo nu en dan een grappige kreet. Ien schiet een heel rolletje vol. Het is maar goed dat we meer dan 40m rollen bij ons hebben en daarnaast nog zo'n 500 foto's op de digitale camera. Het ijs is hier op sommige plekken roze gekleurd. Het blijkt een soort korstmoss te zijn, dat op het ijs in de minder koude streken van het Antarctisch schiereiland leeft. Om te voorkomen dat we sporen van dit korstmoss op andere eilanden verspreiden moeten we onze zolen goed wassen als we weer aan boord gaan.

Rond twaalf uur zijn we weer terug aan boord, waarna de ankers worden gehesen en de Orlova zich verplaatst naar Plenau Bay vlak voor het Lemaire kanaal. Hier stond een zodiac cruise gepland tussen de gestrande ijsschotsen van Plenau Island, maar de aanwakkerende storm gooit voor het eerst roet in het eten. We balen enorm, want we weten van Rint dat dit het hoogtepunt van zijn Antarctica reis was. Op het strand liggen hier enorme gestrande ijsschotsen, waar je met de zodiac tussen kunt varen. Hij kwam er bijna vast te zitten nadat de wind even alle doorgangen had verstopt met ijsschotsen.

Er staat nu een sterke, ijskoude wind. De kapitein aarzelt nog of hij door het nauwe, spectaculaire Lemaire kanaal zal varen. Gelukkig doet hij het, waarbij hij nauwkeurig langs de verraderlijke ijsschotsen moet manoeuvreren. Van een ijsschots steekt maar iets meer dan 10% boven water. Vooral de grote ijsbergen hebben dus een enorme massa onder water. Er met een ruime boog omheen is dus het parool. Het Lemaire kanaal is prachtig om te zien. Het nauwe kanaal, 10 kilometer lang en 700 meter breed, wordt door hoge met sneeuw bedekte bergen

ingesloten. Als je het kanaal in vaart lijkt het alsof er geen uitgang is, maar aan het eind is er een onverwachte bocht naar rechts naar de open zee.

Het stormt inmiddels behoorlijk. De kapitein is blij het kanaal zonder kleerscheuren gepasseerd te zijn. Tony heeft contact met de onderzoekers van onze bestemming Port Lockroy. Het stormt daar ook en we besluiten beschutting te zoeken in de Flandres baai. Een mooie baai vol gletsjers die in zee uit komen. Het water ligt dan ook vol met grote brokken afgebrokkeld ijs.

Rond vier uur is de storm wat gaan liggen en kunnen we in de beschutte baai een zodiac cruise maken. We hebben de grappige Mick als schipper. Hij scheurt met grote snelheid langs de enorme ijsbergen en we hebben het helemaal naar ons zin. Op sommige plekken is het ijs fel blauw gekleurd. Daar is "oud ijs" aan de oppervlakte gekomen. Door de druk is al het zuurstof uit het ijs geperst waardoor het ijs erg massief is geworden.

Flandres Bay

Op deze plekken worden bijna alle kleuren van het licht geabsorbeerd. Alleen blauw weet te ontsnappen en wordt dus gereflecteerd. Hierdoor heeft dit oude ijs een prachtige diep blauwe kleur.

Na een fantastische zodiaccruise zijn we om half zes weer terug aan boord. Op het dek genieten we nog na van deze schitterende omgeving. De Orlova vaart de Flandres baai uit, maar als het op open zee nog steeds stormt blijkt Port Lockroy vandaag niet meer te bereiken en blijven we vannacht in de beschutte Flandres baai. Pech voor de onderzoekers van Port Lockroy, want die waren uitgenodigd om bij ons te dineren.

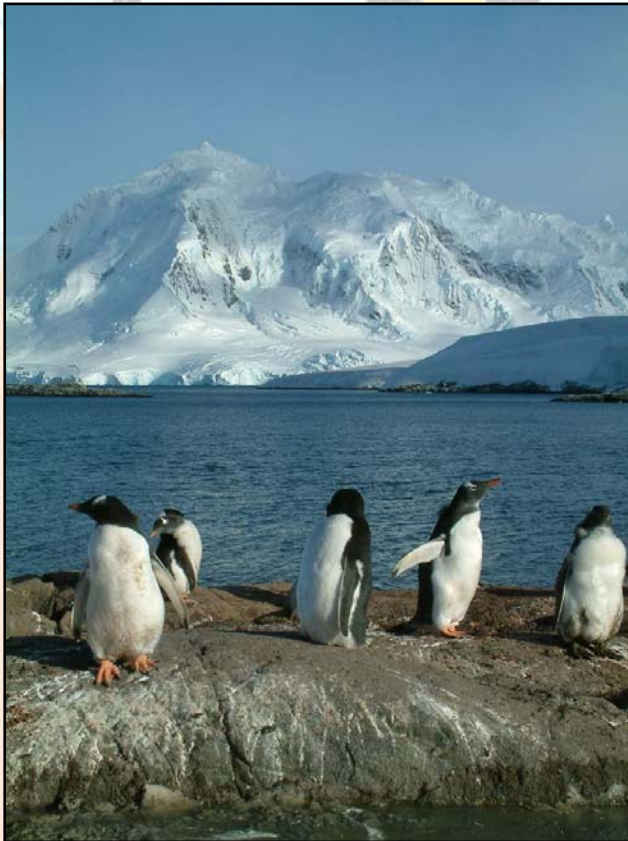
We denken nu voldoende zeebenen te hebben dat onze oorpleisters tegen de zeeziekte er af kunnen. Ondanks de storm van vandaag is de zee ons 100% meegevallen. Dit geldt niet voor iedereen. Sommigen hebben we al een paar dagen niet bij het eten gezien en als we ze al zien duiken ze snel weer in de kooi. De dokter heeft eigen zeeziektepillen aanbevolen en zijn voorraad slinkt aanzienlijk. Tot ergernis van sommigen heeft hij ze nu zelfs op rantsoen gezet om aan het einde van de reis niet te kort te komen. Na een bakje thee gaan we na deze enerverende dag vroeg naar bed. Morgen weer vroeg op!

Dag 7 Vrijdag 28 Februari 2003

Port Lockroy / Paradise Bay

Positie 64°47S, 63°30W
Wind Oost, 15 knots
Temperatuur 6° C (12:00)
Weer Zonnig

Net als gisteren staan we rond 5 uur als enigen op dek. En weer hebben we er geen spijt van! De storm is gaan liggen en de Orlova is vannacht naar Port Lockroy op het westelijke deel van Wiencke Island gevaren. Het is koud maar helder. De bergen zijn spierwit en ietwat mysterieus. Als de zon opkomt kleuren de bergen prachtig fel wit en hebben we weer een spectaculaire start van de dag.

We gaan al om 8 uur aan land. De helft van de groep gaat naar het onderzoekstation Port Lockroy, terwijl wij eerst naar Jougla Point varen. Beide eilandje zitten vol met Gentoo pinguïns. We zijn aangenaam verrast door dit spektakel. We kunnen hier lekker lang blijven en tot onze tenen genieten van deze grappige dieren. Er zijn veel jonge dieren die nog onder de donshaartjes zitten. We struinen het eilandje af, waarbij we midden in de kolonie terecht komen. Je kunt ze tot op een halve meter naderen! Er is een binnenwatertje bevroren waar de pinguïns balletkunstjes uit lijken te halen. Aan de rand van het eiland is ook een kleine blauwoogaalscholver kolonie. Op het strandje ligt het skelet van een walvis. Hoewel het maar een kleine dwergvinvis betreft verrast de grootte van de kop ons.

Gentoo pinguïns bij Port Lockroy

Na een uurtje varen we naar het andere eilandje met onderzoekstation Port Lockroy. Ien gaat meteen achter de kaarten en T-shirts aan, terwijl ik naar een strandje loop waar jonge Gentoo pinguïns voor het eerst kennis maken met het water. Ze spartelen wat onwennig in het rond. Hier zien we ook hoe de ouders de al bijna volwassen jongen vis voeren. Vlak naast het station staan op een rots twee schitterende kinband pinguïns. De streep (kinband) onder hun bek lijkt wel een mond, waardoor ze er humoristisch uitzien en hierdoor de clowns onder de pinguïns zijn. We genieten van elke minuut. Het is heerlijk zonnig en van de pinguïns kunnen we geen genoeg krijgen.

Kinband pinguïns

Tussen de pinguïns leeft ook een vreemd soort poolkip. Het is de shiethbill, die leeft van de uitwerpselen van pinguïns. Je ziet hem alle witte stinkende poep nauwkeurig napluisen op iets eetbaars. Soms eet hij direct uit de anus van een zeerob. Om er misselijk van te worden.

Het is vandaag fantastisch weer. Volop zon, waardoor de witte bergen schitterend tot hun recht komen. Als we Port Lockroy verlaten varen we het Neumeyer kanaal naar het noorden. Het kanaal maakt een paar vreemde kronkels waardoor we de indruk hebben in een doodlopende fjord terecht gekomen te zijn. Ook hier moeten we tussen de ijsbergen door slalommen. Vanuit de bergen vinden grote gletsjers hun weg naar de zee. Een indrukwekkend kanaal,

vooral in dit prachtige weer. Na een bocht links en rechts draaien we de open Gerlache straat in, die we oversteken waarna we Paradise bay in varen.

Het is windstil als de boot voor anker gaat aan het uiteinde van Paradise bay. De schoonheid van deze plaats is met geen pen te beschrijven. 360 graden om je heen een landschap vol gletsjers, helder blauw water, sneeuw, steile bergtoppen, zonreflecties en vooral veel witte en blauwe ijsbrokken. In dit paradijselijke landschap zijn groepen pinguïns op jacht en liggen robben op het ijs te zonnen.

Met Tom als gids betreden we met de zodiac deze hemel op aarde. Ijsschotsen glijden langs. De zon schittert op de flanken. Sommige ijsbergen zijn van onderen afgesleten, werden hierdoor topzwaar en zijn gekanteld. Hierdoor is de grillige, soms jarenlang door zee-water in allerlei vormen gesleten onderkant boven gekomen. Dit zijn de allermooiste ijsbergen. De kleur en vorm doen ons de adem benemen. Soms doet Tom even de motor uit zodat we de stilte op ons in kunnen laten werken. Indrukwekkend stil is het dan. Alleen het zachte geklots van water en het geluid van luchtbelletjes, die ontsnappen uit het smeltende ijs.

Zeeluipaard

Op de ijsschotsen zien we ook een Crabeter Seal. De Nederlandse naam, kreefteneter, doet meer eer aan zijn naam omdat hij leeft van kleine kreeftjes. De Crabeter Seal blijft in de winter, als de wateren rond Antarctica dicht vriezen, in dit gebied. Om adem te halen knaagt hij

Paradise Bay

met zijn tanden een wak in het ijs. Hierdoor slijten zijn tanden erg snel, waardoor ze niet ouder worden dan een paar jaar.

Op een andere schots ligt een zeeluipaard te rusten. Het is een gevaarlijke jager, die het vooral voorzien heeft op pinguïns en jonge zeerobben. Om te overleven moet hij maar liefst zeven pinguïns per dag vangen. Het is een gespierde jager met een gevaarlijke rij tanden in zijn bek. Wij kunnen hem tot op enkele meters naderen. Een unieke ontmoeting.

Na de zodiac cruise gaan we aan land bij de verlaten Argentijnse basis Almirante Brown. Het is de enige keer dat we het vasteland van Antarctica onder onze voeten voelen. We struinen een beetje in de omgeving, maar verliezende de grappige Gentoo pinguïns geen seconde uit het oog. Voor onze zandverzameling nemen we een monstertje zand mee. Dat moet stiekem want er wordt nogal hysterisch gedaan over het meenemen van stenen en andere kleine souvenirs.

Vasteland van Antarctica: Almirante Brown.

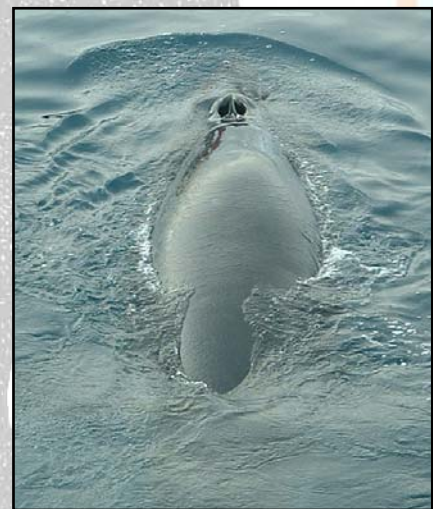
Twee Russische bemanningsleden, Sasha en Masha, nemen de gelegenheid waar om hier op Antarctica te trouwen. Met een versierde zodiac varen ze met Russische collega's naar een afgelegen plekje voor een korte ceremonie. Sommige toeristen beklimmen een heuvel om het te volgen. Vanaf deze heuvel is een soort glijbaan gemaakt en de meeste laten zich al joelend naar beneden glijden.

Minke Whale (dwergvinvis) bij zodiac.

worden de mensen in de zodiac helemaal onder gesproeid. Vanaf het dek kunnen we het allemaal goed volgen. Een paar keer zwemt hij vlak onder het oppervlak langs de boot, waarbij we zijn witte onderkant, grote bek en krachtige staartvin goed kunnen zien. Een dwergvinvis is de kleinste walvis. Hij wordt 'slechts' 10 meter lang, wat hem oninteressant maakt voor de walvisvaart. Nu de grote walvissen bijna zijn uitgeroeid wordt er ook gejaagd op deze dwergvinvissen. Japan en Noorwegen zijn de gootste schurken op dat gebied. Gelukkig is het nog geen bedreigde soort.

Na een kwartiertje moeten we van onze slavendrijver 'mr go-go' Tony weer verder. De walvis snapt het niet en zwemt nog een paar minuten achter ons aan, maar dan geeft hij het op en gaat verder met het vangen van krill. Wat een afsluiting van de dag !!

In de bar nemen we een biertje op deze fantastische dag. Na de briefing en het weer fantastische diner zoeken we moe maar zeer voldaan de kooi op. We kruisen vannacht weer de Gerlache Straat en gezien de opzwellende wind wordt ons verzocht alle kastjes en laatjes goed af te sluiten en vooral de patrijspoort niet open te laten.

We gaan voor de verandering eens niet als laatste aan boord. Zo kunnen we vanaf het hoogste dek de omgeving nog eens goed op ons in laten werken. Als de laatste zodiacs terug komen duikt er plotseling vlak naast de boot een dwergvinvis, Minke whale in het engels, op. We hebben er al een paar in de verte gezien, maar zo dichtbij is toch wel even kicken! De walvis observeert nieuwsgierig de zodiacs en lijkt wel van een spelletje te houden. Hij komt een paar keer met zijn kop boven water om te kijken wat voor rare schepsels wij wel niet zijn, waarbij we de spuitgaten goed kunnen zien en horen. Eenmaal

Dag 8 Zaterdag 1 Maart 2003

Deception Island / Half Moon Island

Positie 62°56S, 60°37W
Wind Oost, 19 knots
Temperatuur 0° C (12:00)
Weer Zonnige perioden en winderig

Het is inderdaad een onrustige nacht geweest. Als we bij Deception Island aan komen zijn de condities net goed genoeg om de caldera binnen te varen. Deception Island is een vulkaaneiland waarvan de kern vol gelopen is met zeewater. De ring heeft een diameter van bijna 15 kilometer. Aan één kant is de wand weg geslagen zodat je naar binnen kunt varen. De door-

Weddel Seal in krater van Deception Island.

gang lijkt met zijn 500 meter breedte, maar in het midden ligt onder de zeespiegel een rots met hier omheen een aantal gezonken schepen. Deception Island is veel gebruikt door walvisvaarders, die hier vanaf 1912 een beschutte plaats vonden en in de krater zelfs een walvisstation bouwden. In 1969 barste de vulkaan echter uit en een modderstroom verwoestte het walvisstation. Charles, één van onze gidsen, heeft hier met een klein vliegtuigje (een Sea Otter) nog mensen geëvacueerd.

Als we de krater in varen ligt er een dun tapijt van verse sneeuw op de stranden. Een teken dat de zomer zijn eind nadert. Midden in de kraterzee zien we Humpback whales (bultruggen) zwemmen. Tot tweemaal toe springt er eentje uit het water. Het is helaas te ver weg om het goed te kunnen zien. We gaan bij Neptune's Window aan land. Hier is het verlaten en vervallen walvisstation. Op het zwarte lavastrand liggen kleine pelsrobben en een Weddell Seal. Ook zijn er een paar Gentoo pinguïns te zien. Het walvisstation en de hangar zeggen ons weinig. We zijn wat dat betreft cultuurbarbaren. We lopen een stukje over het zwarte strand en stoppen bij elke pinguïn en pelsrob. Op een helling heeft zich in de sneeuw een kleine Gentoo pinguïn kolonie gevestigd. Sommigen zijn helemaal ondergesneeuwd en hebben in een kuiltje beschutting gevonden tegen de koude, snijdende wind. Als we er naar toe lopen zakken we tot onze knieën in de sneeuw.

Met de boot varen we om 10:15 naar Pendulum Cove, aan de ander kant van de krater. Hier borrelt heet water uit de poreuze aardbodem in het ijskoude water. Er wordt een kuil gegraven waardoor er een 'Hot Tube' ontstaat met een lekker temperatuurtje. De meeste kunnen de verleiding niet weerstaan om op Antarctica een duik in het water te nemen. Leuk om thuis te vertellen, maar gelukkig houden ze bij ons thuis niet van die prietpraat zodat wij lekker onze

warme kleren aan houden. De 'helden' krijgen een prachtige oorkonde die tijdens de sherry trots getoond kan worden.

Als we Deception Island verlaten komen we de eerste uren veel walvissen tegen. De meeste laten zich na een korte 'spuit' niet meer zien. Hoewel we denken met Humpback whales (Bultruggen) van doen te hebben zien we geen enkele keer een staart uit het water steken.

Halverwege de middag arriveren we bij Half Moon Island. Het is prachtig weer en de tienduizenden kinband pinguïns lachen ons al toe op de steile hellingen van het kleine eiland. De omgeving is schitterend. Een schitterend panorama van gletsjers en besneeuwde bergen moeten voor een perfecte middag zorgen. We staan al klaar om in de zodiacs te gaan als Tony besluit dat er te veel wind staat om van boord te gaan. We zijn perplex. De boten liggen al in het water en de zodiac bestuurders lijken geen enkel probleem te hebben. Dat belooft niet veel goeds voor South Georgia. Daar is altijd wel een zuchtje wind. Als Tony alleen aan land gaat bij windstil weer, dan zullen er wel extreem veel landingen uitvallen. Tony maakt het helemaal bont als hij weigert vlak langs Half Moon Island te varen om in ieder geval vanaf zee de grote pinguïnkolonie te bekijken. Wat een sukkel. Vanaf een grote afstand nemen we wat foto's van de stipjes in de verte, waarna we ons weer concentreren op de vele mooie ijsbergen.

Na een weinig interessante film over ijs in Antarctica maken we ons op voor het diner. Het is een Franse avond, compleet met stokbrood, Franse kaas en Franse gerechten. We zitten weer aan tafel met Ed, Tineke en Henk en hebben het heel gezellig samen. De avond wordt besloten met het 4^e deel van de Shackleton film.

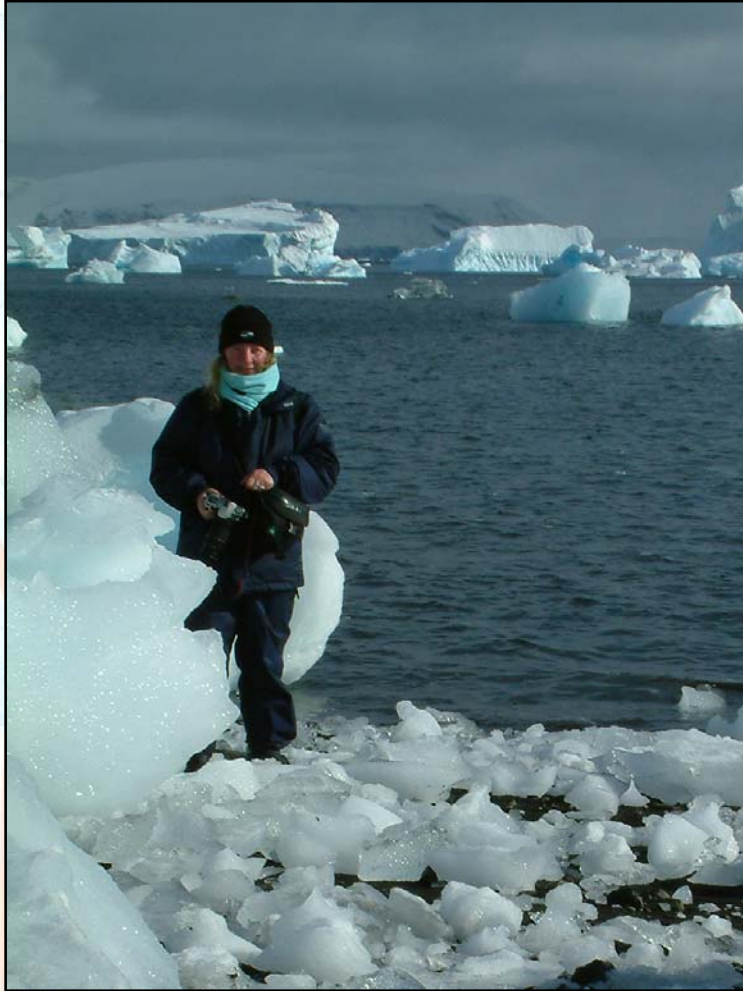
Dag 9 Zondag 2 Maart 2003

Weddelzee / Devil Island / Paulet Island

Positie 63°48S, 57°05W
Wind Zuid-Oost, 7 knots
Temperatuur -1° C (12:00)
Weer Zonnige perioden met sneeuwval

Via de Bransfield straat varen we naar de andere kant van het Antarctisch schiereiland. Hier bevindt zich de Weddelzee. Deze zee bevindt zich in een enorme inham waardoor er minder stroming is. Als gevolg hiervan bevinden zich hier enorme ijsvelden die aan het land vast zitten. Het zijn een soort uitlopers van de gletsjers. Ze zijn honderden meters dik en hebben een omvang van honderden vierkante kilometer. De Ronne Ice Shelf, helemaal aan het einde van de inham, is de grootste. Aan het Antarctisch schiereiland zitten wat kleinere ijsvelden die nog steeds het oppervlak van Nederland met gemak halen. Van deze ijsvelden breken geregeld grote en kleine stukken af, die dan langzaam naar de open zee afdrijven. Sommige ijsbergen zijn zo groot dat ze pas na 15 jaar zijn gesmolten.

Het ijsbrokkenstrand van Devil Island in de Weddelzee

plat en zijn dus afgebroken van de ijsplateaus. Anderen hebben wat grilliger vormen, wat er op wijst dat ze van een gletsjer zijn afgebroken. De mooiste ijsbergen zijn de wat ouderen. Deze zijn van onderen zoveel afgesleten dat ze zijn gekanteld, waardoor de door het zeewater bewerkte onderkant boven is gekomen. Naast grillige vormen hebben ze vaak ook prachtige kleuren.

Wij proberen een klein stukje de Weddellzee op te varen om plaatsen te bezoeken waar poolonderzoekers noodgedwongen hebben overwinterd. Er is veel ijsgang en de kapitein moet goed manoeuvreren tussen de steeds talrijker wordende ijsbergen.

Om half negen bereiken we Devil Island. De baai ligt vol met ijsbergen, waar we met de zodiacs doorheen moeten om aan land te komen. Een heerlijk tochtje. Op het eiland hebben we een paar uur de tijd. Het heeft gesneeuwd en er ligt een dunne witte mat over het eiland. Voor de pinguïns het eerste teken dat de zomer er op zit. De meeste jongen zijn al met hun ouders de zee opgetrokken. Een paar weken geleden zag het hier nog zwart van de 200.000 Adelie pinguïns. Nu haasten zich nog

In de zomermaanden kun je een heel eind de Weddellzee opvaren met een ijsbreker. Omdat de inham zo diep het continent in steekt probeerde Shackleton hier aan land te gaan. Hij wilde als eerste Antarctica oversteken en probeerde zo ver mogelijk met de expeditie te starten. Helaas kwam hij vast te zitten werd zijn boot gekraakt. Na een overwintering op het ijs wist hij met zijn 28 koppige bemanning met reddingsboten te ontsnappen naar Elephant Island.

Om 5 uur staan we al op het dek. Het sneeuwt licht. We trotseren de kou en genieten urenlang van de gigantische ijsbergen. De ijsbergen zijn soms spierwit, dan weer ijsblauw. Sommigen zijn honderden meters tot soms wel anderhalve kilometer groot. We laten er eentje met de radar opmeten op de brug. Deze is 1300 meter lang en steekt wel 70 meter boven de zeespiegel uit. Dit houdt in dat er nog zo'n 500 meter onder water steekt!! De meeste ijsbergen zijn

Adelie pinguïns

De Orlova tussen de ijsbergen bij Devil Island.

de dunne sneeuwlaag verbergt de centimeters dikke laag poep die de kolonie heeft achter gelaten. Aan je laarzen kun je zien en ruiken dat de sneeuw heel wat viezigheid aan ons onttrekt. We zullen dus maar niet even in de sneeuw gaan rollebollen of met sneeuwballen gaan gooien. Hoewel !? Een lekker strontballetje naar Tony zou geen kwaad kunnen.

We lopen ook een stukje langs het strand. We moeten ons een weg banen door de gestrande ijsbrokken. Een onwerkelijk landschap. Een Adelie pinguïn baant zich een weg door de brokken en wordt door ons aan alle kanten uitgefotografeerd. Er ligt ook een helder stuk ijs tussen de witte brokken. De zon schijnt er prachtig op, waardoor we een foto kunnen nemen die zonder meer op de voorkant van de National Geographic kan.

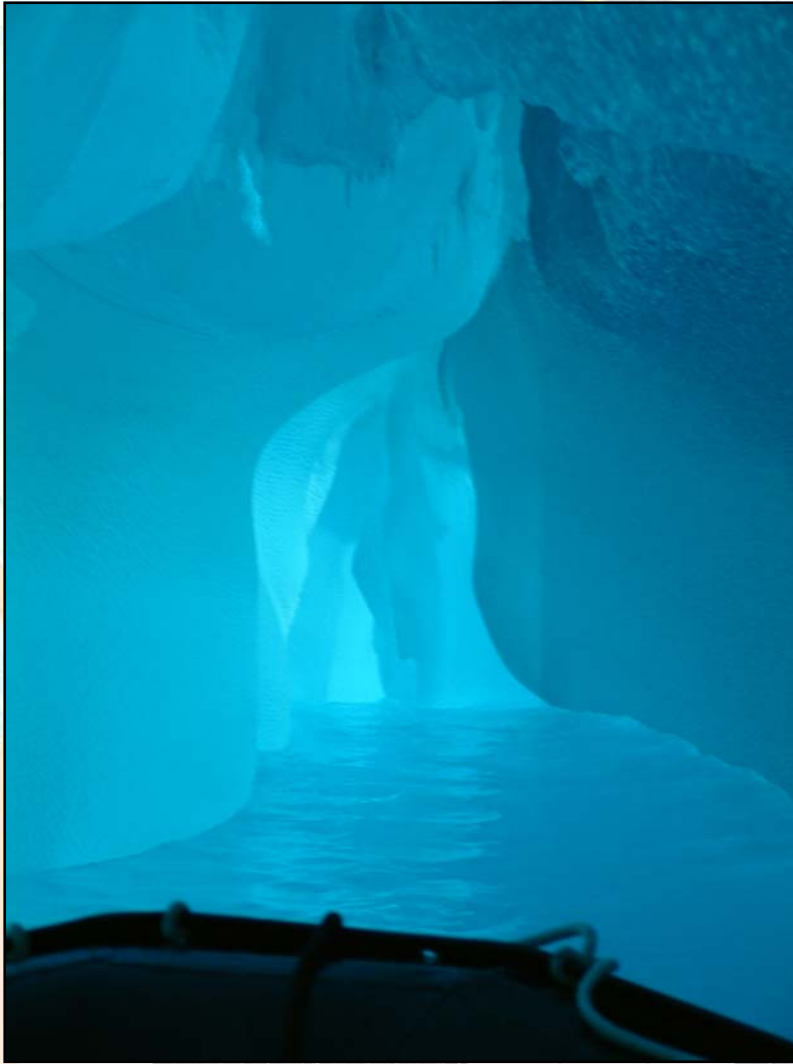
Na een paar uur puur genieten varen we met de zodiac terug naar de boot. We hebben gelukkig Mike als bestuurder. Hij vaart ons rakelings langs de vele gestrande ijsbergen. Schitterend. Bij een bijna afgesleten ijsberg vaart hij naar 'binnen'. Onder de boot van het 'meertje' is het helder lichtblauw. Helemaal Ien haar kleurtje. Hij doet even de motor uit waarna we alleen nog maar het geklots horen van de golven die tegen de ijsberg aan kabbelen.

De Orlova vaart verder de Weddelzee in. We willen naar Snow Hill Island. Ter hoogte van dit eiland moest Shackleton de ijsschots, waarop ze de winter hebben doorgebracht, verlaten. Hoe verder zuidelijk we varen, hoe dichter het ijs wordt. De Orlova is geen ijsbreker en moet ver uit de buurt blijven van het ijs. Als de kapitein het te gevaarlijk vindt worden, keert hij de boot en varen we terug. Blijkbaar hebben we naast een verkeerde reisleider ook al de verkeerde boot te pakken, want de ijsbergen liggen honderden meters uit elkaar. Het is voor de Orlova de eerste keer dat het rond vaart bij Antarctica en misschien is onervarenheid ook een factor. In ieder geval varen we langzaam de Weddelzee weer uit. De omgeving is en blijft prachtig. Een gebied om nooit meer te vergeten.

slechts enkele tientallen ouders om hun jongen nog winterklaar te krijgen. Sommige jongen hebben nog een schattig donzen pakje. Het is de vraag of zij het zullen halen voor de winter. Adelie pinguïns zijn qua aantal de meest talrijke pinguïns van Antarctica, maar omdat ze in zulke grote kolonies leven zijn er maar een paar plekken waar je ze kunt zien. We genieten met volle teugen van de grappige vogels. Vooral als ze zich peddelend door de sneeuw bewegen wanen we ons weer in het paradijs. De

Als alternatief bezoeken we nu bij het puntje van het Antarctisch schiereiland het bekende Paulet Island. Dit eiland wordt eerder in het seizoen door veel schepen bezocht vanwege zijn enorme Adelie pinguïn kolonie. Rond deze tijd zijn ze allemaal vertrokken en kun je alleen nog in hun stront rond banjeren. Op het strand liggen een paar Weddel seals en we komen het eerste zeeolifant vrouwtje tegen. Op een rots proberen de laatste blauwoog aalscholvers, waarschijnlijk tevergeefs, hun te laat geboren jongen nog voor de winter groot te brengen. We zien op Paulet ook de resten van een stenen huisje. Hier hebben twee leden van de gestrande Nordenskjold expeditie noodgedwongen overwinterd.

Op de weg terug naar het schip vaart de zodiac plotseeling een gekantelde ijsberg in. Er heeft zich een grot ge-

vormd met turquoise lichtgevende wanden. Een unieke ervaring, die de ervaren bemanning ook nog niet eerder heeft meegemaakt. Vooral Ien gaat helemaal uit haar dak en weten met succes een tweede bezoekje te ritselfen.

Als de Orlova de Weddelzee uit vaart zijn we weer terug in de Ross Sea. We blijven tot laat in de avond op het dek staan om te genieten van de ijsberg parade. Zelfs de perfecte maaltijd wordt naar binnen geschrokt om maar zo min mogelijk van het spektakel te missen.

IJsgrot in de baai van Paulet Island.

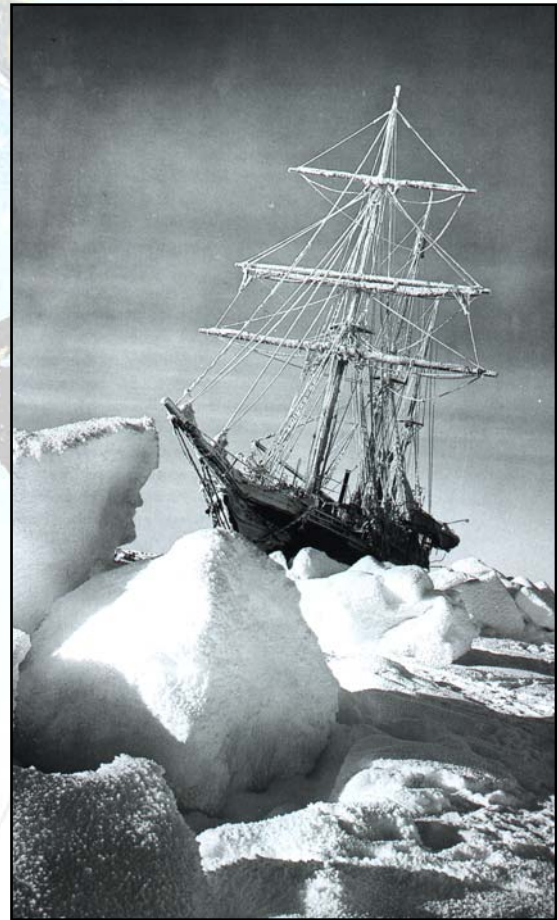
Dag 10 Maandag 3 Maart 2003

Elephant Island / Scotia Sea

Positie 61°17S, 55°10W
Wind Oost, 7 knots
Temperatuur -1° C (12:00)
Weer Zonnig

Tijdens de nacht passeerde een sneeuwstorm ons schip, waardoor het dek een witte coating kreeg. Als we wakker worden is de storm echter gaan liggen en bevinden we ons in de kalme wateren van de Bransfield straat. Tot onze aangename verrassing zijn we nog steeds omgeven door grote tafelbergvormige ijsbergen.

Na het ontbijt doemt in de verte Elephant Island op. Voor de vele Shackleton aanhangers een hoogtepunt van de reis. Op dit eiland kwam Shackleton uiteindelijk terecht na zijn ontsnapping uit de Weddelzee. Ze hadden het eiland bijna gemist en waren dus net niet in de open zee verdwenen met hun kleine reddingsboten. Omdat Elephant Island ver van alle routes af ligt was redding echter uitgesloten, zodat Shackleton met vijf man van hieruit het 800 km verderop gelegen South Georgia probeerde te bereiken. Een onmogelijke opgave, die wonderwel slaagde en hem eeuwige roem bezorgde.

Shackleton zit vast in de Weddelzee

De Endurance van Shackleton baant zich een weg door de Weddelzee (1914)

De afgelopen 10 jaar is het de staf slechts drie keer gelukt te landen op Elephant Island. De zee is doorgaans te onrustig en met Tony als leider heb je überhaupt weinig kans. Ook nu is het niet echt rustig, maar als de kapitein de boot iets draait heb je een bijna gladde zee aan de achterkant van de boot. Mick en Mike gaan het eiland verkennen en vinden een rustige baai. Om half twaalf gaan we het proberen! Het eiland stelt volgens Tony niets voor, zodat we slechts even voet aan wal gaan zetten op de plaats waar Shackleton zoveel historie schreef.

Er staat een klein briesje en de zodiacs maken af en toe een klap op het

water. Het ziet er veel wilder uit dan eergisteren bij Half Moon Island, maar nu de wil er is blijkt er toch een weg te zijn. Ien besluit vanwege haar whiplash niet mee te gaan. Zeker nu er volgens Tony toch 'niets' te zien is op het eiland. De 'wilde' zodiactocht waar Tony zich zo'n

zorgen over maakt is niets vergeleken bij boottochtjes die we tijdens andere reizen hebben gemaakt. Ien had ondanks haar whiplash makkelijk mee gekund.

Elephant Island blijkt al snel meer te zijn dan het 'niets' van Tony. Die man heeft geen flauw besef wat zijn passagiers leuk vinden. Op de hellingen bevinden zich grote kinband pinguïn kolonies en op het strand liggen grappige zeeolifanten en Weddel seals. Op de zee rusten veel Pintado petrels

(meeuw). Na een paar minuten worden we al weer de zodiacs ingedreven. Het ging de leiding alleen maar om dat voetje aan land te kunnen zetten en ze zijn blind voor de schoonheid van het eiland. Ik vind Tony een steeds grotere sukkel en erger me dood aan hem. Door zijn ongeïnteresseerde houding heeft Ien iets moois gemist. Er is nog geen landing geweest zonder zijn zenuwachtige 'go-go-go'. Het wordt echt tijd voor hem om met pensioen te gaan.

Na de lunch varen we in een heerlijk zonnetje langs de volle lengte van Elephant Island. Nadat we bij Point Valentine Elephant Island achter ons laten, verlaten we ook Antarctica en varen we de Scotia Sea op. Deel 1 van de reis zit er op. We maken ons op voor South Georgia, het eiland waar we al jaren van dromen.

Dag 11 Dinsdag 4 Maart 2003

Scotia Sea / South Orkney Islands

Positie 60°32S, 40°29W
Wind Zuid-Oost, 7 knots
Temperatuur 4° C (12:00)
Weer Licht bewolkt en af en toe zonnig

De zee is rustig en het bleke zonnetje voelt heerlijk aan op het dek. Tot ons grote genoegen zien we nog steeds veel grote ijsbergen om ons heen. Het moet hier ook erg visrijk zijn, want er zijn continue groepen jagende pinguïns in het water te bespeuren. Soms rusten ze even uit op een ijsberg, waarbij we ons soms afvragen hoe ze er op geklauterd zijn.

De concentratie ijsbergen wordt groter en groter als we de South Orkney eilanden bereiken. Uit de Weddelzee drijvende ijsbergen stranden hier in het ondiepe water. We verheugen ons al op de aangekondigde zodiac cruise door de ijsbergen, maar Tony zegt er geen tijd voor te hebben. Het zou onze tijd op South Georgia verminderen, waardoor we daar minder landingen zouden kunnen maken. Lulkoek natuurlijk. Gewoon geen zin in dat gedoe. Hij heeft het

ten slotte al lang gezien. Nu besluiten we onderlangs te varen om het spektakel vanuit de Orlova te aanschouwen. Het is prachtig weer, maar de kapitein vindt de ijsschotten concentratie te hoog en durft niet door het gebied. Terug dus en toch langs de andere kant, waarbij de kapitein wel een erg grote boog om het eiland maakt met om de paar kilometer een ijsberg.

Hoewel we dus teleurstellend weinig van de South

Orkneys te zien krijgen vermaken we ons opperbest. De ijsbergen zijn te mooi om de dag te laten verpesten door het gestuntel van de reisleiding. Bij elke ijsberg is het niet de vraag of er pinguïns op zitten, maar hoeveel het er zijn. De zee zit vol foeragerende kinband pinguïns. Eenmaal komt een dwergvinvis ons even gezelschap houden. Vlak voor ons springt hij even uit het water.

Als we de South Orkneys verlaten en in dieper water komen blijven de talrijke ijsbergen ons omringen. Het zonnetje schijnt op ons bolletje en we staan urenlang op het dek te genieten van al dat moois. We zijn met negen Nederlanders aan boord en die zijn vaak op het dek te vinden. Vooral Ed is er niet weg te slaan. Hij tuurt de horizon af op zoek naar walvissen en vogels. Hij ziet soms tientallen walvissen per dag. Meestal erg ver weg en niet meer dan een spuitje.

Dag 12 Woensdag 5 Maart 2003

Scotia Sea / Varen naar South Georgia

Positie 57°08S, 39°45W
Wind Zuid-Oost, 7 knots
Temperatuur 4° C (12:00)
Weer Licht bewolkt

Deze dag lijkt op papier heel erg saai. Een vaardag naar South Georgia. We verwachten er weinig van, maar als we 's morgens aan dek gaan is de zee erg kalm, staat er een heerlijk zonnetje en varen we tot onze grote verbazing nog steeds tussen talrijke ijsbergen. Een teken dat we ons nog steeds in de koude wateren rond Antarctica bevinden. Als ijsbergen namelijk de

'Antarctic Convergence' passeren is het water plotseling een paar graden warmer en smelt de ijsberg razendsnel. We staan dus weer een groot deel van de dag op dek. Heerlijk.

Driemaal per dag is er een presentatie. Vanmorgen gaan we kijken wat John te zeggen heeft over de vogels van South Georgia. Hij steekt een humoristisch verhaal af over Koningspinguïns, Macaroni pinguïns en diverse albatrossen. Een heerlijk enthousiaste vent.

Na het avondeten is het over met het rustige weer. Het begint te waaien en de deining wordt voelbaar groter. We naderen South Georgia.

Dag 13 Donderdag 6 Maart 2003 **South Georgia /** **Cumberland East Bay**

Positie 54°13S, 36°24W
Wind Zuid-Oost, 7 knots
Temperatuur 8° C (12:00)
Weer 's ochtends stormachtig,
later rustig en helder

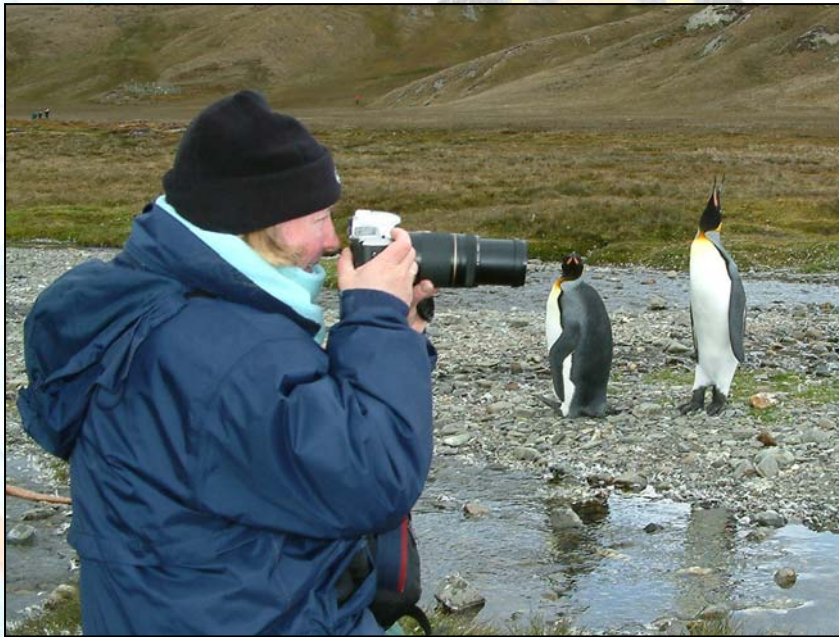
Om 5 uur worden we al door Tony gewekt. We zijn bij de zuidkust South Georgia aangekomen. De overtocht is iets vlotter verlopen dan gepland, zodat we tijd hebben om de gletsjers van de Drygalski fjord te bekijken. Als we aan op dek komen is het een miezerig weertje. Het sneeuwt licht en het is mistig. Weinig uitzicht en druilerig weer. Tussen de flarden mist zien we in de verte wat pinguïns zwemmen en af en toe komt er een zeelleeuw langs. We varen tot aan het eind van de fjord, maar het weer knapt helaas niet op.

Als we de beschutte fjord verlaten komen we in een flinke deining terecht. Het is behoorlijk gaan waaien en de kapitein blijft een eind uit de kust. Vlak na het ontbijt komt de al verwacht-

De eerste Koningspinguïns in Cumberland Bay

te mededeling dat het weer te slecht is om de kolonie van een paar miljoen macaroni pinguïns te bezoeken. Wat een tegenval! De macaroni pinguïn is de meest voorkomende pinguïn van South Georgia, maar is door ons alleen hier in het zuidoosten bij Cooper Bay te bezoeken. In het water zien we grote groepen macaroni pinguïns foerageren. Hoewel ze soms dicht bij de boot zijn, kunnen we de karakteristieke gele franjes niet ontdekken.

De ramp wordt nog groter als we het hoogtepunt van South Georgia, Gold Harbour, niet kunnen bezoeken. De baai ligt enigszins beschut, maar het waait blijkbaar zo hard dat we niet eens gaan kijken of we er kunnen landen. Gold Harbour had het hoogtepunt van de hele reis moeten worden. De beelden van menig hier opgenomen documentaire staan op ons netvlies gegrift. Driehonderd duizend koningspinguïns, enorme zeeolifanten en patrouillerende orka's die op zoek zijn naar een onoplettende pinguïn. Dit alles tegen een schitterend decor vol gletsjers. Wat een ramp. Antarctica was heel erg mooi, maar deze dag was ons hoofddoel.

We varen door naar de beschutte Cumberland Bay, waar we morgen pas aan zouden moeten komen. In deze baai ligt het enige dorp van het eiland, Grytviken. We mogen morgen pas het dorp in, zodat we aan de andere kant van de baai met de zodiacs aan land worden gezet. Het is inmiddels 2 uur geworden. We verwachten er weinig van. Tony laat vallen dat er niets te doen is, maar dat de passagiers nu eenmaal graag aan land gaan.

Als we met de zodiac op het strandje arriveren, zien we een paar kleine groepen koningspinguïns staan. Het zijn er bij elkaar een stuk of dertig. Geen 300.000 zoals in Gold Harbour, maar we gaan toch helemaal uit ons dak. Wat zijn ze mooi!! En wat kun je dichtbij komen!!! We hebben lekker lang de tijd en kunnen op ons gemak deze geweldige dieren op ons in laten werken. Ze zijn heel nieuwsgierig en we vragen ons af wie wie nou bekijkt. In de verte zien we een groep hier in het begin van de 20 eeuw uitgezette rendieren. Op het strand ligt een eenzame vrouwtjes zeeolifant en op een heuveltje komen we een groepje kinband pinguïns in de rui tegen. De 2 ½ uur blijven we voornamelijk hangen bij de koningspinguïns. Twee mannetjes hebben ruzie om een vrouwtje, waarbij er flink geslagen wordt met de vleugels en het ene mannetje op grappige wijze het andere mannetje steeds tussen zijn opponent en het vrouwtje gaat staan.

Als we met de zodiac op het strandje arriveren, zien we een paar kleine groepen koningspinguïns staan. Het zijn er bij elkaar een stuk of dertig. Geen 300.000 zoals in Gold Harbour, maar we gaan toch helemaal uit ons dak. Wat zijn ze mooi!! En wat kun je dichtbij komen!!! We hebben lekker lang de tijd en kunnen op ons gemak deze geweldige dieren op ons in laten werken. Ze zijn heel nieuwsgierig en we vragen ons af wie wie nou bekijkt. In de verte zien we een groep hier in het begin van de 20 eeuw uitgezette rendieren. Op het strand ligt een eenzame vrouwtjes zeeolifant en op een heuveltje komen we een groepje kinband pinguïns in de rui tegen. De 2 ½ uur blijven we voornamelijk hangen bij de koningspinguïns. Twee mannetjes hebben ruzie om een vrouwtje, waarbij er flink geslagen wordt met de vleugels en het ene mannetje op grappige wijze het andere mannetje steeds tussen zijn opponent en het vrouwtje gaat staan.

De 2 ½ uur blijven we voornamelijk hangen bij de koningspinguïns. Twee mannetjes hebben ruzie om een vrouwtje, waarbij er flink geslagen wordt met de vleugels en het ene mannetje op grappige wijze het andere mannetje steeds tussen zijn opponent en het vrouwtje gaat staan.

De 2 ½ uur blijven we voornamelijk hangen bij de koningspinguïns. Twee mannetjes hebben ruzie om een vrouwtje, waarbij er flink geslagen wordt met de vleugels en het ene mannetje op grappige wijze het andere mannetje steeds tussen zijn opponent en het vrouwtje gaat staan.

De eerste Koningspinguïns in Cumberland Bay

Erg grappig is als een groepje zich beweegt. Waggelend achter elkaar lopend op weg naar nergens. We genieten volop en de teleurstelling van vanmorgen is al voor een groot deel gezakt.

Als we terug aan boord zijn vaart de Orlova tot vlak aan de Nordenskjold gletsjer. De kapitein zet een paar keer zijn scheepshoorn op volle kracht, maar er breekt geen stuk af van de kilometer lange ijswand. Gezien de grote ijsbrokken in het water moet er regelmatig een stuk afbrokkelen.

's Avonds worden we in de lounge door de vrouwelijke bemanning, keuken en hotel personeel, verrast op Russische liederen en dansen. Naast een lekkere cocktail krijgen we van de Russen een stuk brood met zout. Dit is bij hun de traditie om gasten welkom te heten. Het optreden zorgt voor een lekker ongedwongen sfeertje en eindigt in een massale danspartij met polonaise. Het feest wordt ab-

rupt afgebroken als om half acht aangekondigd wordt dat het diner klaar staat. Het diner staat vanavond in het teken van Rusland. Bij binnenkomst krijgen we een glaasje sterke drank, gevolgd door een op Russische wijze klaargemaakte zalm. We zitten weer met de Nederlanders aan tafel. Aanvankelijk leken Coen, Anneke en Ineke maar een paar rare arrogante vogels. Nu we bijna terug zijn blijken Coen en Anneke wel mee te vallen. Het zijn twee fysiotherapeuten met een eigen praktijk aan huis. Het is hun 2^e Antarctica reis en zijn net als wij vaak op het dek te vinden. Wij trekken voornamelijk op met Ed, Tineke en Henk. Drie gezellige mensen, waar we het goed mee kunnen vinden.

Na het diner kijken we nog even naar een film over wat we niet meer in South Georgia gaan zien.

Koningspinguïn met op achtergrond de Nordenskjold gletsjer

Dag 14 Vrijdag 7 Maart 2003

Grytviken / Fortuna Bay

Positie 54°19S, 36°30W
Wind Kalm
Temperatuur 3° C (12:00)
Weer Sneeuw, later op de dag zonnig.

Als we wakker worden hoop ik even dat we vannacht het stukje naar Gold Harbour terug gevaren zijn. Dat zou ik als reisleader namelijk hebben gedaan, want de weersverwachting voor vandaag is perfect. Helaas niets van dit alles, we blijven vanmorgen in de beschutte Cumberland Bay en bezoeken het dorpje Grytviken om ansichtkaarten te kopen en het graf van Shackleton met een bezoek te vereeren. Had volgens mij ook vanmiddag gekund.

Om acht uur gaan we met de zodiac aan land bij Grytviken. Het sneeuwt en er ligt een dunne deken van sneeuw over het dorp. In de 'haven' liggen twee gekapseisde boten. In de sneeuw een spookachtig beeld. Grytviken was vroeger een echt dorp, waar veel activiteit was door de intensieve walvisvaart. De fabriek waar de walvissen tot traan werden verwerkt beslaat het grootste deel van het dorp. Er is echter onlangs asbest gevonden in de nu in ontbinding zijnde fabriek, waardoor we het niet kunnen bekijken. Als er drie huizen nog bewoond zijn in het dorp is het veel.

Noorse kerk Grytviken

Zeeolifant

Grytviken heeft een heel mooi walvisvaart museum. Buiten staan een aantal grote attributen van de walvisvaarders, zoals een kanon, harpoen en spekzaag. Binnen is er een fotoreportage gewijd aan de heldhaftige expeditie van Shackleton. Een aantal ruimtes zijn ingericht met interieur uit de jaren rond 1930. Op foto's is het ruige leven te zien van de helden van toen, die nu worden verguisd voor het bijna uitroeien van de walvissen.

Aan het plafond hangt een grote Wanderer albatros met een spanwijdte van drie meter. Als je ze zo langs het schip ziet glijden heb je geen idee dat het zulke enorme dieren zijn. Alle passagiers krijgen een pakket met informatie over South Georgia. In het museum werkt een Nederlands

meisje. Tijdens een eerder bezoek hier heeft ze gevraagd of ze hier een seizoen kon werken en dat kon. Ze heeft het geweldig naar haar zin gehad, maar moet helaas binnen een paar dagen met de laatste boot van het seizoen weer terug naar huis.

Gentoo pinguin in de sneeuw

In de sneeuw lopen we om de sinistere fabriek heen naar een strandje even buiten het dorp. Onderweg komen we langs een prachtig oud Noors kerkje. Vanmorgen vindt hier de officiële inzegening plaats van het Russische huwelijk, dat eerder op het Antarctisch schiereiland is gesloten. Tony heeft de bevoegdheid om het huwelijk te sluiten. John bespeelt het orgel en er wordt gezamenlijk een lied gezongen. Het is binnen een paar minuten gebeurd en Ien is helaas net te laat om het te zien.

Het strandje ligt vol met agressieve pelsrobben, die je fel benaderen als je te dicht in de buurt komt. Er ligt ook een enorme mannetjes zeeolifant. De paartijd is voorbij en zijn slurf lijkt behoorlijk geslonken. Ook andere mannetjes die een stuk verderop liggen hebben niet zo'n grote slurf. Er zit weinig beweging in, maar speciaal voor de film trekt hij eenmaal zijn enorme bek open voor een flinke geeuw.

De verse sneeuw is ook voor de jonge pelsrobben nieuw. Als jonge kinderen spelen ze in de sneeuw. Van glijbaantje maken tot sneeuwpopje spelen. We kunnen er uren naar kijken. Op het strand staan ook een paar verdwaalde pinguïns. Een klein groepje koningspinguïns en hier en daar een verdwaalde Gentoo of Kinband pinguïn. Door de sneeuw kunnen we prachtige foto's maken.

De ondergesneeuwde Orlova

Om twaalf uur hebben de meeste expeditieleden zich verzameld rond het graf van Shackleton. Hij is bij zijn terugkeer naar South Georgia, op weg naar Antarctica, in de haven van Grytviken door een hartaanval getroffen en overleden. Zijn graf staat net even buiten Grytviken en het is bij alle poolreizigers een gewoonte geworden om hier voor één van de grootste expeditieleders ooit een toast uit te brengen. Vooral voor de Engelsen is dit een groot moment. In de steeds dichtere sneeuw krijgen we een bekertje rum ingeschonken en brengen na een korte speech van Tony een ere-

groet aan Shackleton. De drank is niet te zuipen, zodat velen het met genoeg aan Shackleton zelf geven. Als we terug gaan naar het schip is alles en iedereen wit van de sneeuw. We hebben gelukkig paraplu's bij ons, dat weer vreemde Hongkong Chinezen aantrekt. Ien heeft er een aanbieder bij gekregen, die het vooral op haar overkapping heeft voorzien. Gelukkig is het een homo, die met zijn witte laarsjes en dunne jack niet de indruk wekt dat hij van te voren wist waar de reis naar toe zou gaan.

Koningspinguïn kolonie van Fortuna Bay

De Orlova is bedekt onder een 10 cm dikke sneeuwlaag als we aan boord terug zijn. De baai heeft een mysterieuze sneeuwlaag en we kunnen ons voorstellen dat het hier 's winters geen pretje zal zijn. De weersvoorspellingen voor morgen zijn onheilspellend. De barometer zakt pijlsnel en voor de komende dagen wordt storm verwacht. Tony neemt een wijze beslissing en besluit vanmiddag niet naar het door een baai beschermde Stromness te gaan, maar de koningspinguïn kolonie van Fortuna bay te bezoeken. Vanmiddag is wellicht de laatste kans een grote pinguïnkolonie te bezoeken. Hoewel het al laat in de middag is varen we naar het nabij gelegen Fortuna bay.

Koningspinguïn kolonie van Fortuna Bay

Indien het weer slechter wordt moeten we zo snel mogelijk weer naar de landingsplaats terug.

Als we landen op het strand van Fortuna bay klaart het weer even op. Er ligt een schitterend vers gevallen sneeuwtapijt en de besneeuwde bergen kleuren prachtig in het namiddag zonnetje. Op het strand zien we de eerste pinguïns al staan en ook de pelsrobben laten zich niet onbetuigd. Als eerste groep spoeden we ons naar de kolonie, waarbij we een paar keer door een riviertje moeten waden. Het kost ons moeite om niet om de paar meter te stoppen. Overall staan kleine groepjes koningspinguïns in de sneeuw ons nieuwsgierig aan te kijken.

Na een klein kwartiertje bereiken we de grote kolonie koningspinguïns. Ze maken een herrie van jewelste. Hoewel de sneeuw de ergste stank tegen houdt dringt de scherpe geur van uitwerpselen diep in je neusgaten door. De kolonie is permanent op deze plek gevestigd. Daardoor hebben de pinguïns geen vaste tijd dat de jongen ter wereld worden gebracht. We zien dan ook pinguïns die op eieren zitten, iele jonkies die door de ouders worden gevoerd en op grote bruine donzen speelgoedbeesten lijkende jongen door elkaar heen. Het is onvoorstelbaar dat zo'n lelijk bruin pluchebeest binnen een paar weken één van de mooiste vogels ter wereld zal zijn. Ien is helemaal gelukkig en laat een traan van ontroering. Hier kwamen we voor!!

Om kwart over drie staan we als eersten in de rij om aan land te gaan bij Fortuna Bay. In deze baai leven naar schatting zo'n drieduizend koningspinguïns. Geen driehonderdduizend, maar voor ons toch een heel mooi aantal. We worden op een kwartier lopen van de kolonie op het strand gezet. Tony is zenuwachtig. De angst dat het plotseling slecht weer wordt en hij de bejaarde passagiers niet meer in de zodiac kan krijgen is van zijn gezicht te lezen. We moeten in groepen en onder leiding van een stafid in marstempo naar de kolonie toe.

We klauteren op een kleine heuvel en overzien de kolonie. Wat een drukte! Boven de kolonie vliegen grote jagers. Deze brutale roofmeuwen roven de eieren weg waar de ouders bij staan. Ook nu zijn de pinguïns erg nieuwsgierig en komen ze met grote vragende ogen op je af. We genieten volop van deze contacten. Door de sneeuw kunnen de pinguïns zich ook op hun buik voortbewegen. Dit grappige peddelen gaat sneller dan waggelen. Het is alleen inspannender zodat ze na een

paar meter toch weer overstappen op hun ganzenpasje.

Om 17 uur worden we al weer terug geroepen. Tony zijn zenuwen hebben het begeven en we worden onder begeleiding van zijn irritante 'go-go-go' terug naar de zodiacs gedreven. De zee is nog steeds erg rustig. Alleen op het kleine strandje waar de zodiacs liggen is er af en toe een golfje te zn. Wat een aanstellerij!! Met moeite nemen we in de laatste zodiac afscheid van deze prachtige omgeving .

Om 17:45 zijn we al weer terug aan boord. Het is op het laatste moment gaan regenen, zodat we eerst de kletsnatte spullen te drogen hangen. Met een cocktail en een wijntje vieren we deze onverwacht mooie middag. De regen zet door en als we buitengaats gaan steekt de wind ook weer op. De geplande barbecue op het dek gaat hierdoor helaas niet door. Het wordt nu een diner in barbecue stijl, met vooraf een glaasje glühwijn en tijdens het

Koningin Ien staat in belangstelling bij de Koningspinguïns

eten een gezellig muziekje.

Om negen uur kijken we naar

de originele film van Shackleton. Iedereen is doodmoe en op verschillende plaatsen in de zaal horen we een luid gesnurk. Na de film duiken we meteen in de kooi.

Dag 15 Zaterdag 8 Maart 2003

Stromness Bay / Noordelijk South Georgia

Positie 54°05S, 36°38W
Wind Noord-West, 23 knots (storm)
Temperatuur 4° C (12:00)
Weer Regen en storm

We zijn vannacht naar Stromness gevaren. Dit is de plaats waar Shackleton de andere kant van South Georgia bereikte na zijn heldhaftige tocht over de Scotia Sea en beklimming van de hoge bergen van het eiland. De rillingen lopen nog over onze rug als we terugdenken aan de film in het Omniversum, wanneer ze boven op de berg om 17:00 de 'einde-werktijd' fluit van de walvisverwerkingsfabriek hoorden en wisten dat ze gered waren. De voettocht over het eiland was slechts 35 kilometer, maar hierbij moesten ze over hoge bergtoppen en gevaarlijke gletsjers trekken. De schoenzolen waren voorzien van schroeven. Het duurde 36 uur eer ze Stromness bereikten.

De fabriek en het huis van de manager staan er nog, maar verkeren in erbarmelijke staat. De fabriek lijkt van de ene op de andere dag verlaten. Alle attributen voor de walvisvangst liggen nog her en der verspreid. Het gigantische aantal harpoenkoppen geeft aan dat hier heel wat walvissen zijn afgeschoten en verwerkt.

Het strand ligt vol met jonge pelsrobben. Zoveel bij elkaar hebben we er nog niet gezien. Terwijl de meeste mensen de indertijd bevroren waterval gaan opzoeken waarlangs Shackle-

ton naar beneden is geklauterd blijven wij op het strandje. We banen ons een weg tussen de agressieve pelsrobben en lopen naar twee koningspinguïns die verderop op ons staan te wachten. Ze zijn even nieuwsgierig naar ons als wij naar hun en we genieten van dichtbij volop van dit moment. Er staat aanvankelijk een flauw zonnetje, maar al snel begint het te regenen. We zijn er goed op voorbereid en de nattigheid deert ons niet.

De sneeuw is vannacht overal gesmolten zodat de omgeving weer lekker fris groen is. In het drassige achterland maken we een korte wandeling. We moeten een paar keer een klein riviertje over. Bij een oversteek kunnen we een grote jager van dichtbij bekijken. Hij is zich aan het wassen en slaat geen acht op ons. Verrassend ver van het strand liggen midden in het gras twee zeeolifanten. Even verderop komen we ook een paar verdwaalde Gentoo pinguïns tegen.

Om 11 uur zijn we terug op de boot. Alles en iedereen is drijfnat. Als je op de gang kijkt zie je overal kleren te drogen hangen. De wind neemt steeds meer toe in kracht en als we weer in open zee zijn vrezen we het ergste voor de middagexcursie.

Het is drie uur varen naar het noorden van South Georgia. In de enigszins beschutte Bay of Isles ligt Prion Island. Hier broeden de reuzenalbatrossen. Als we er aankomen gaan Mick en Mike nog wel even met de zodiacs het water in, maar de golfslag is te groot voor een landing. Met de verrekijker kunnen we nog wel de grote albatrossen op hun nest zien, maar meer zit er helaas niet in. Tony besluit verder te varen naar de tegen de westenwind beschermde Right Whale Bay.

Hier arriveren we rond 17:00. De baai is inderdaad redelijk beschut, maar de wind is ondertussen aangewakkerd tot een flinke storm zodat ook deze landing niet door kan gaan. Erg jammer, maar dit was inderdaad niet voor iedereen verantwoord. Het verbaast me wel dat er toch nog serieus is gekeken of we in de zodiacs konden. Deze omstandigheden waren 10 keer zo erg als bij de eerder wel zeer gemakkelijk afgeblazen landingen bij Gold Harbour (300.000 koningspinguïns) en Cooper Bay (4 miljoen macaroni pinguïns).

Als de zodiacs met de kraan in het ruim worden getakeld beseffen we dat South Georgia ondanks het mooie uur op Fortuna Bay een grote mislukking is geworden. Jarenlang hebben we naar dit eiland toegeleefd en nu vertrekken we zonder de drie hoogtepunten gezien te hebben. Natuurlijk wel een goede reden hier nog eens terug te komen.

Als we de noordpunt van South Georgia passeren krijgen we de wind vol op het schip. Om ons heen doen groepen pelsrobbers ons uitgeleide. Albatrossen scheren moeiteloos vlak boven de golven. Bye Bye South Georgia, hopelijk tot een andere keer, maar dan met betere omstandigheden en een andere reisleiding.

We varen in de richting van de Falkland eilanden. De storm bereikt al snel een kracht van 10 op de schaal van Beaufort. Normaal is het een tocht van twee dagen, maar onder deze omstandigheden is dat een utopie. De golven zijn 3 tot 4 meter hoog en slaan soms over de brug heen. Erg spectaculair. De barometer geeft een scherpe daling aan, een teken dat het allemaal nog erger gaat worden. Een Rus gaat regelmatig naar buiten om met een windmetertje de exacte windsterkte te meten. We blijven een tijdje op de brug kijken naar de ruige zee. Om 19:00 hebben we in de forward lounge de gebruikelijke briefing. In dit deel van de boot maken we de ergste klappen en we voelen hier de boot los komen uit de zee en met een harde knal weer terug op het water slaan. Het klinkt wel beangstigend, maar de boten kunnen tegenwoordig wel een stootje hebben.

Bij het diner komt maar een derde van de mensen opdagen. De rest ligt zeeziek in bed. Tijdens de briefing voor in het schip ben ik ook mijn maag gaan voelen. Na drie slokken soep gaat het mis en kan ik nog net de wc van onze kamer bereiken. Overal aan boord hangen

kotszakken. De voorraad moet zo te zien binnenkort worden aangevuld. Nadat ik mijn maaginhoud heb geloosd ben ik meteen over de ellende heen en komt het gelukkig niet meer terug. Ien heeft helemaal nergens last van. Zij heeft heel slim gisteren al een pleister achter haar oor geplakt en die lijkt goed te werken.

Dag 16 Zondag 9 Maart 2003

North Scotia Sea / Varen naar Falklands

Positie 53°27S, 43°41W
Wind Zuid-West, 23 knots
Temperatuur 4° C (12:00)
Weer Storm, bewolkt en af en toe zonnig

Het heeft vannacht flink gespoekt op zee. Later horen we dat we tegen windkracht 11 aan zaten. Dat is een hele flinke storm, waarbij op land bomen ontworteld zouden raken. Tineke en Henk slapen voor in de boot en hebben vannacht doodsangsten uitgestaan. Het schip maakt daar zulke klappen, dat ze dachten dat de platen los zouden laten. Onze kamer ligt midden in het schip en zijn we vannacht alleen steeds van de ene kant van het bed naar de andere gerold. Een enkele keer schrokken we wakker van een enorme klap, maar die was ver weg aan de voorkant.

Als we opstaan kunnen we met moeite douchen. Je hebt twee handen nodig om je vast te pakken en dan heb je een handje te kort om je te wassen. Bij het ontbijt zijn de tafelkleden weer kletsnat om het schuiven tegen te gaan. Desondanks valt er weer van alles op de grond. Iedereen weet nu wel dat ze mee moeten bewegen met de beweging van het schip. Het is een humoristisch gezicht al die mensen te zien die helemaal schuin staan of lopen.

We zijn een groot deel van de dag op het dek te vinden. Het wemelt van de albatrossen. Vooral wenkbrauwalbatrossen laten zich van dichtbij bewonderen. De reuzen albatrossen (Wandrer albatros) blijven doorgaans wat verder weg en het is een hele sport ze goed op de film en foto te krijgen. Tot ieders verrassing zijn er nog steeds ijsbergen te zien. Charles denkt dat ze zijn afgebrokkeld van een enorme ijsberg die hier in de buurt drijft.

Reuzealbatros, spanwijdte 3 meter!!

Het zoeken naar albatrossen en walvissen onderbreken we om 16:00 met het traditionele theeuurtje. Er is thee met gebak in het restaurant en voor velen een gelegenheid even het bed te verlaten. Hierna laat ik op een TV aan de Nederlanders onze film van Spitsbergen zien. Ook de zieke Ed komt even uit zijn kooi om te kijken. De dag vliegt weer voorbij en zonder het idee te hebben iets gedaan te hebben vallen we om 22:00 doodmoe in slaap.

Dag 17 Maandag 10 Maart 2003

North Scotia Sea

Positie 52°27S, 50°42W
Wind Noord-West, 34 knots (zware storm)
Temperatuur 10° C (12:00)
Weer Bewolkt en zware storm

Reuzealbatros

Het is weer een wilde nacht geweest. De laatjes vlogen uit de kast terwijl we ze goed op slot hadden gedaan. De spullen liggen door de hele kamer. De golven komen tot aan ons raampje. Later horen we dat het een dikke windkracht 11 is geweest en er op het zusterschip de Molchanov iemand overboord is geslagen.

We lezen en hangen een beetje rond, afgewisseld met bezoekjes aan dek. Er zijn vandaag wat minder albatrossen dan gisteren zodat we ook minder vaak op het dek staan. Bij het eten weer de gebruikelijke natte tafelkleden en vallende spullen en mensen. Het blijft humoristisch. We bezoeken niet alle lezingen en films. De boot gaat in de filmzaal zo te keer dat je al snel je maag voelt.

Door de storm gaan we helaas niet zo snel als gepland en we zullen vannacht de Falklands niet bereiken. Als het mee zit wordt dat pas morgenmiddag. Het ziet er naar uit dat we ook van de Falklands weinig zullen zien. Gelukkig hebben we een flinke korting op de reis.

Dag 18 Dinsdag 11 Maart 2003

North Scotia Sea

Positie 51°42S, 56°43W
Wind Noord-West, 23 knots (storm)
Temperatuur 14° C (12:00)
Weer Zonnig, storm

Wenkbrouw albatros

Het hebben vannacht weer een storm met windkracht 10 gehad. Het houdt maar niet op. Als de ene gaat liggen steekt de volgende zijn kop op. Het is wel zonnig en we laten op het dek de mooie momenten van deze reis nog eens de revue passeren. Wat was het ondanks alle tegenslagen toch een mooie en bijzondere reis! Nu we de Falklands naderen weten de albatrossen onze boot ook weer te vinden. De zon schijnt en we brengen een groot deel van de dag door op het dek. Het waait echter nog steeds en als we aan het eind van de dag Port Stanley op de Falklands met een vertraging van een dag bereiken durft de kapitein de haven niet binnen te varen. We blijven buitengaats wachten op betere tijden die vandaag echter niet meer komen.

Om de frustratie te verwerken maken we uitgebreid gebruik van het taartuurtje om 16:00 en gaan we ons te buiten aan de alcohol. Zoals we al vreesden wordt bij de briefing bekend gemaakt dat het enige wat we nog mogen hopen een kort bezoek aan Port Stanley zal zijn. Door de vertraging missen we de twee hoogtepunten van het eiland, namelijk de albatroskolonie en Rockhopper pinguïns in het westen van de Falklands. Ik probeer nog Tony te laten overwegen nu naar het westen te varen, zodat we morgen bij het verwachte betere weer alsnog wat natuur kunnen bekijken. Het blijkt voor hem geen optie te zijn. De ansichtkaarten in Port Stanley zijn belangrijker en bovendien wil de kapitein goedkoop extra brandstof inslaan. Als ik het idee tijdens de briefing nogmaals lanceer gaat hij gruwelijk in de fout. Hij beweert in het openbaar dat het geen optie is omdat het 24 uur extra varen is naar de bewuste plek. Absoluut gelogen.

We moeten er langs en zullen de eilanden morgen na 4 uur passeren. Gelukkig maakt hij tijdens de briefing bekend dat dit zijn laatste reis als reisleader is. Toch een beetje inzicht dus.

We zitten bij het diner gezellig met alle Nederlanders bij elkaar. Zo op het eind van de reis zijn de drie uit Arnhem een beetje los gekomen en lachen we heel wat af. Ien doet vlak voor het slapen gaan nog een paar schietgebedjes voor morgen. Ze bidt voor een bezoekje aan Port Stanley zodat er nog wat souvenirs gekocht kunnen worden.

Dag 19 Woensdag 12 Maart 2003

Falkland Eilanden / Port Stanley

Positie 53°12S, 42°07W
Wind Noord-West, 19 knots
Temperatuur 12° C (12:00)
Weer Bewolkt

Om kwart voor zes worden we gewekt met een goed bericht. De wind is gaan liggen en we gaan vanmorgen even naar Port Stanley. Om half acht is het schip geklaard door de douane en kunnen we aan land. De Orlova ligt aan de kade, vlak naast het onderzoekschip de Ernest Shackleton. Sommige Engelsen gaan helemaal uit hun dak.

Er zijn twee bussen geregeld om ons naar de stad te brengen. Aanvankelijk was verteld dat

Op de Falkland eilanden liggen de stranden nog vol landmijnen uit de Falkland oorlog en zijn daarom verlaten.

uiteindelijk toch een bus richting Gypsy Cove.

Met de bus trekken we het binnenland van de Falklands in. De buschauffeur is een leuke verteller, die in geuren en kleuren zijn afkeur van de Argentijnse agressors laat blijken. Argentijnen zijn na de Falkland oorlog alleen nog welkom om de graven van overleden soldaten te bezoeken. De Engelsen willen graag van die graven af, maar Argentinië weigert ze te accepteren. Zij gaan er vanuit dat ze al op Argentijns grondgebied begraven liggen.

één bus naar de pinguïnkolonie van Gypsy Cove zou gaan en de ander naar de stad. Er zou echter toch 'niets aan' Gypsy Cove zijn zodat iedereen naar de ansichtkaarten van Port Stanley wordt gedirigeerd. Ed is furieus en komt in opstand. Hij polst het aantal mensen dat naar dat 'waardeloze' Gypsy Cove wil gaan. Dat blijkt dus de overgrote meerderheid te zijn. Als bovendien de buschauffeur zegt dat er in Gypsy Cove wel degelijk nog pinguïns te zien zijn is de coupe snel gepleegd. Tony is het er zichtbaar mee oneens, maar er gaat

In de haven ligt een gestrand schip. We denken uit de Falkland oorlog, maar het blijkt het eerste metalen schip te zijn uit de historie. Na een storm zocht het hier beschutting. Het bleek echter zo beschadigd te zijn dat het niet meer kon worden gerepareerd.

Ed deelt zijn grote vogelkennis met de groep en wijst iedereen op de aparte vogels die we onderweg tegen komen. Bij Gypsy Cove gaan we er een paar uurtjes uit. Hier is een duinengebied waar de Magelhaen pinguïns broeden. Door de Falkland oorlog zijn er veel plastic mijnen achter gebleven, die door stroming alle stranden rond Port Stanley hebben geïnfecteerd. Daar komen ze voorlopig niet meer vanaf. Na enig speurwerk ontdekken we de eerste holen van de pinguïns. Er blijken er nog tientallen te zitten. Ook de omgeving is prachtig en zeker de moeite van een bezoekje waard. Als over de megafoon wordt gemeld dat de kapitein meer tijd nodig heeft om te tanken kunnen

Magelhaen pinguïns vlak buiten Port Stanley.

we nog wat langer genieten van dit mooie stukje natuur. Op de top van de heuvel staat een oud kanon. Waarschijnlijk uit de eerste wereldoorlog. In de omgeving zien we ook veel witgrijze ganzen.

Na Gypsy Cove hebben we nog even tijd Port Stanley te bekijken. Ien gaat in haar eentje in sneltreinvaart alle souvenirwinkels af. Rennen, rennen, rennen. Snel wat T-shirts, pinguïnkuffels en andere spulletjes ingekocht. Ik ga bij het toeristenbureau even mailen. Lekker goedkoop en makkelijk na alle ellende met de email aan boord. We hebben eenmaal een email verstuurd aan een groot aantal mensen. Sommige emailadressen klopten niet, waardoor we het hele bericht een paar keer terug kregen met een niet-ontvangen melding. Die terugmeldingen kostten ons 10 euro per stuk. Bij elkaar kostte dat ene mailtje ons 40 euro.

Bij het toeristenbureau verzamel ik ook informatie over de Falklands. Op de eilanden groeien momenteel in rap tempo de pinguïnkolonies. Naast de schitterende Koningspinguïns komen hier ook Rockhoppers, Macaroni pinguïns, Gentoo pinguïns, Magelhaen pinguïns en sinds kort ook een paar Kinband pinguïns voor! Het probleem hier is alleen om er te komen. De vlucht kost al bijna 2000 euro en dan moet je nog naar de diverse eilanden vliegen. Een peperdure kwestie.

Als we om 13:30 eindelijk kunnen vertrekken blaast de wind ons terug tegen de kade. We komen niet los, waarna er een loodsbootje aan te pas moet komen om ons vlot te trekken.

Ien ziet de eerste dolfijnen in de haven. We geloven haar niet en denken dat ze pelsrobber heeft gezien. Pas als ze rond het loodsbootje boven komen geloven we haar. Als we de haven uit varen zien we een stuk of vijf dolfijnen naar de boeg van de Orlova zwemmen, waarna ze een paar honderd meter met ons mee boegsurfen.

's Avonds worden we bezig gehouden met een grappige quiz. De humoristische Mick doet op uiterst curieuze wijze de puntentelling, waardoor de Chinese en Japanse delegatie zonder een antwoord goed te geven er met de fles champagne vandoor gaat.

Tineke vertrouwt ons een geheim toe. Ze heeft de afgelopen reis wat trofeeën verzameld. Naast aparte stenen heeft ze ook de schedel gevonden van een macaroni pinguïn. De gele franjes zitten er nog aan. Ook heeft ze een pootje van een pinguïn gevonden. Ze heeft het ook aan John laten zien en van hem mocht ze het houden. Gelukkig heeft Sally het niet gezien, want als je een steentje opraapte ontplofte ze al. Ronduit belachelijk maakte ze zich toen ze bij een presentatie voorbeeldstenen liet zien. Na de presentatie mochten we er vijf minuten naar kijken, want daarna zou ze de stenen overboord gooien omdat je niets mee mocht nemen.

Tineke en Henk slapen voor in de boot naast Ed. Kamergenoot van Ed is de dwergJapanner Elf. We noemen hem Elf omdat hij een jas heeft van oliemaatschappij Elf. In werkelijkheid heet hij Jakumuhosotopo of zo iets. Ook in die hoek logeert een fatje uit Hong Kong. Je ligt dubbel bij zijn homobeweginkjes. Hij heeft een gele poncho, een Afrikaans zweepje en een debiel hoofdkapje als souvenir gekocht en heeft het nu even aangetrokken. Hij blijft maar serieus terwijl wij in onze broek plasten van de lach.

De zee is helemaal tot rust gekomen en de meeste mensen hebben de gang naar de eetzaal weer gevonden. Met Ed, Tineke en Henk borrelen we nog wat na in de bar.

Dag 20 Donderdag 13 Maart 2003

Zuidelijke Atlantische Oceaan

Positie 54°08S, 63°13W
Wind Zuid-West, 27 knots
Temperatuur 12° C (12:00)
Weer Zonnig met afnemende wind

Het zonnetje is weer doorgebroken en het is zeer aangenaam vertoeven op het dek. Zouden we dan toch nog bruin worden? We keuvelen wat aan op deze laatste vaardag en voor we het weten is de dag voorbij. 's Middags bekijken we de film 'Flight of the condor'. Een film met emotionele lading. Het toont de mooiste plekjes van Zuid-Amerika waar ik ruim een half jaar heb rond gereisd. Toen deze film op TV werd getoond heb ik al mijn spaargeld bij elkaar gelegd om mijn eerste video te kopen. De band heeft nog steeds een ereplekje.

We naderen het vasteland van Zuid-Amerika. Op het dek wordt een groepsfoto gemaakt en 's avonds is er een

officieel getint afscheidsdiner. De bemanning komt in vol ornaat afscheid nemen en de Russische bemanning wordt één voor één even naar voren gehaald. De keukenmeisjes zingen een lied voor ons, waarna iedereen gaat staan en ik even denk bij een concert van Lee Towers aanwezig te zijn.

In de bar praten we nog even na met een Italiaanse fotograaf. We hebben hem de afgelopen weken met al zijn apparatuur rond zien zeulen maar hebben nog niet met hem gesproken. Hij blijkt één van de toonaangevende fotografen van Italië te zijn. In alle grote magazines hebben zijn foto's gestaan. Ook heeft hij een aantal fotoboeken uitgebracht, die hij trots laat zien. Als fotograaf reist hij de hele wereld rond. Er zijn nagenoeg geen plekjes die hij niet heeft gezien. Het is onze laatste avond aan boord en iedereen blijft wat weemoedig hangen in de bar waardoor het lang gezellig blijft.

Dag 21 Vrijdag 14 Maart 2003

Ushuaia / Buenos Aires, Argentina

Om 6 uur worden we al gewekt. De grote bagage moet gelabeld op de gang worden gezet, waarna de bemanning de spullen buiten zet. Het regent flink en we zien dat onze spullen urenlang open en bloot in de regen staan te soppen. Hebben ze nooit van plastic gehoord of valt de opbrengst van het tipgeld tegen?

Het gaat allemaal erg snel. Na het ontbijt hebben we weinig tijd om afscheid te nemen. Snel in de bus en meteen door naar het vliegveld. We zijn zo snel ingecheckt dat we nog even de taxi naar Ushuaia kunnen nemen. Ien heeft bij een medepassagier een leuke trui gezien en die wil ze ook. Het was even zoeken naar de goede winkel, maar uiteindelijk vinden we de trui.

We vliegen samen met Ed, Henk en Tineke. Ed heeft met John gesproken. Die vertelde dat we tegen windkracht 12 aan gezeten hebben en dat hij dit nog nooit had meegemaakt. Het is een wonder dat we nog op tijd terug zijn in Ushuaia.

De vlucht vertrekt op tijd en drie uur later zijn we in Buenos Aires. Snel naar het Bristol hotel in het centrum van de stad, inchecken en de stad in. Het centrum bestaat uit een aantal wandelpromenades. Door de ineenstorting van de economie probeert iedereen een centje bij te verdienen. Op straat zien we mensen tango demonstraties geven terwijl anderen proberen prulletjes aan de man proberen te brengen. Na een emailtje naar Nederland lopen we naar het havengebied. Hier is een aaneenschakeling van gezellige restaurantjes. We zijn doodop, maar lopen toch de hele promenade af op zoek naar het allerleukste tentje dat natuurlijk weer helemaal terug blijkt te zijn. Hier eten we lekker buiten op het terras met uitzicht op het haventje. Met de spotgoedkope taxi rijden we terug naar het hotel.

Tango demonstratie in de straten van Buenos Aires

Dag 22 Zaterdag 15 Maart 2003

Buenos Aires - Amsterdam

In het hotel hebben we met z'n vijven een gezellig afscheidsontbijt. Henk, Tineke en Ed blijven nog een dagje, terwijl wij vandaag al huiswaarts vliegen. Ze gaan vandaag naar een natuurgebiedje net buiten het centrum bij de Plate rivier. Na het afscheid trekken we ons nog even terug op de kamer. Even later wordt er geklopt. Het is Tineke. Paniekerig vertelt ze ons dat ze hebben geprobeerd haar te overvallen. Ze werden met een smerige stof bespoten, waarna de dieven van de verwarring gebruik wilden maken om hun spullen te stelen. Dat laatste is gelukkig niet gelukt, maar al hun kleren zitten onder een vies ruikende kleverige zwarte troep. Henk is wat nuchterder, trekt nieuwe kleren aan en wil meteen weer de stad in.

Rond het middaguur staat de taxi klaar die ons naar het vliegveld brengt. We reizen samen met Coen en Anneke. Ineke heeft een vliegtuig later en zijn we al snel uit het oog verloren. Het is best gezellig met z'n vieren nu de arrogante Ineke is opgehoepeld. We hebben de indruk dat zij ook blij zijn van haar verlost te zijn.

Op Schiphol staan Ans, Annemarie en Thomas ons op te wachten.

iets te zeggen de gordijnen van de keuken weer open gaat en we weer wat te drinken kunnen bedelen.

In Madrid moeten we overstappen, waarna we twee uur later weer naar Amsterdam vliegen. Daar worden we opgehaald door Ans, Annemarie en Thomas. We hebben gelukkig geen vertraging, want Ans vertrekt een paar uur later met Elly naar Thailand.

Ons grote avontuur zit er op. De komende maanden zullen we het druk hebben met de foto's en video. We hebben 44 rollen van 36, bijna 500 digitale foto's en 5 uur video. Zoveel hebben we nog nooit gehad, maar het was meer dan de moeite waard !

De vlucht is een drama. Net als op de heenreis oude sacherij-nige stewardessen die het lachen zijn verleerd. De koptelefoon in ons deel doet het niet en we hebben constant een honger en dorstgevoel over ons. Tot overmaat van ramp komen we in enorme luchtzakken terecht. Zo erg hebben we het nog nooit mee gemaakt. Eenmaal maakt het vliegtuig zo'n klap dat het lijkt alsof er een bom ontploft. Er is menige gil te horen en er wordt niets omgeroepen. Bovendien is de bemanning spoorloos. Pas na een kwartier wordt het wat rustiger, waarna zonder